

[Ole Bernt Henriksen]

gjort det indtryk, at det nok var en fordel, at det blev den nuværende regering, der, når galt skulle være, kom til at administrere det hele. En konservativ livret har det aldrig været, ingen tvivl om det.

Hvis landet kommer gennem denne vanskelige tid uden at blive udenrigs- og sikkerhedspolitisk lemlæstet, vil noget være vundet, og meget vil være vundet, hvis socialdemokratiet besinder sig og holder op med at bruge vores sikkerheds- og udenrigspolitik til at kapre stemmer fra SF og VS, hvilket hele denne sag i virkeligheden drejer sig om. Jeg er nok ikke ene om denne forargelse. Jeg har ude omkring i landet mødt hundreder af gamle, veltjente, trofaste socialdemokrater, der har grædt i den tid, hvor socialdemokratiet har været i opposition. Jeg har ondt af dem, men jeg håber, at vi og socialdemokratiet atter kan finde sammen, sådan at de kan blive lykkelige på ny.

Arne Christiansen (V):

Flere har spurgt, hvilket antal debatter om raketterne vi egentlig har haft. Så vidt jeg er orienteret, må det være nummer 7. Denne gang er forespørgslen stillet af VS og SF. Det kan ikke undre, at folk uden for huset spørger, om disse forespørgere er tungt opfattede. Vi herinde ved selvfølgelig godt, at det ikke er tilfældet.

Jeg synes, der er grund til at takke udenrigsministeren for, at han nu igen med tålmodighed har bekrævet situationen ude i verden, og også for den måde, regeringen handler efter vedtagne dagsordener på.

Redegørelsen er efter min opfattelse, jeg kan godt sige efter venstres opfattelse, næsten en alt for stor ære at gøre det ene af forespørgerparterne. Jeg tænker her på VS, der klart i weekenden har tilkendegivet, at de ønsker at tage magten i dette land ved udemokratiske og uparlamentariske metoder, og at de heller ikke ønsker at sikre dele af befolkningen demokratiske rettigheder. Vi er derfor af den opfattelse, at det nok er bedst i fremtiden at ignorere, hvad der kommer fra den side. Lad dem gå tilbage til det politiske skygge-land, hvorfra de er kommet. Så kan de jo sidde dér i deres munkemarxistiske celler og lave fraktioner mod hinanden og vente på en revolution, der aldrig kommer.

For SFs vedkommende føler jeg ikke anledning til mange bemærkninger. Vi kender SFs holdning, den har vi kendt længe, og den bliver sikkert også tilkendegivet her i dag.

Derimod bliver vi nødt til, synes jeg, ligesom ved tidligere debatter at beskæftige os med socialdemokratiet, efter at det klarere og klarere dokumenterer, at det er drejet 180 grader i sikkerhedspolitikken og dermed har skudt vældige brecher i eller skabt dybe kløfter i det sikkerhedspolitiske samarbejde, vi ellers har kunnet rose os af her i landet. Jeg er helt enig i det, den konservative ordfører sagde om disse ting.

Jeg lyttede også til, hvad den socialdemokratiske ordfører sagde, og her bliver jeg nødt til at gentage mig selv, hvad hr. Lasse Budtz også gjorde. Jeg finder, det er en næsten besværgende måde, man erklærer sin kærlighed til NATO på – uden egentlig at have noget at have den i. Jeg lyttede til, om der blev sagt noget om dobbeltbeslutningen. Det kan være, det er forbigået min opmærksomhed, men vi får vel lejlighed til at få bekræftet senere, hvorvidt socialdemokratiet stadig står fast på denne. Man kan have sine tvivl, for for et par dage siden kunne man i dagbladet B.T. læse et spørgeprogram med den tidligere statsminister, hr. Anker Jørgensen. Jeg gør opmærksom på, at det er baseret på båndoptagelser, så jeg går ud fra, at det er citeret korrekt. En tidligere socialdemokrat, en af dem, der er blevet skuffet over regeringens udenrigspolitik, spurgte – jeg citerer fra B.T. den 29. november d.å.:

»Hvad i himlens navn tænkte du på, da du selv som statsminister var med til at gennemføre dobbeltbeslutningen?«

Hertil svarede den tidligere statsminister:

»Det skal jeg sige dig. Jeg tænkte: det her er noget skidt, som jeg helst ville undgå.

Men nu var jeg jo ikke selv med til forhandlingerne. Det var udenrigsministeren og forsvarsministeren.«

Jeg vil gerne spørge den tidligere statsminister: er det beslutningsprocessen i den socialdemokratiske regering? Ved statsministeren ikke, hvad udenrigsministeren og forsvarsministeren rejser ud og forpligter landet til? Det indtryk må vi i hvert fald få her. Dernæst siger han:

»Danmark er jo et lille land. Og de andre ville med. Det var afgørende for vores hold-